Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 6. septembra 2018 [1]

Vec C-514/17

Ministère public
proti
Marinovi-Simionovi Sutovi

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v trestných veciach – Zásada vzájomného uznávania – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač a postupy odovzdávania osôb medzi členskými štátmi – Článok 4 bod 6 – Dôvody pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača – Výkon – Trestný čin, za ktorý bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest odňatia slobody, za ktorý je možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť len peňažný trest – Článok 2 ods. 4 – Rozsah podmienky obojstrannej trestnosti – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Článok 8 ods. 3 – Prispôsobenie trestu“

I. Úvod

1. Môže súd, ktorý rozhoduje o výkone európskeho zatykača, uplatniť dôvod pre nepovinné nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV [2] v prípade, že bol za trestný čin, pre ktorý bol tento zatykač vydaný, uložený vo vydávajúcom členskom štáte trest odňatia slobody, pričom ale podľa práva vykonávajúceho členského štátu je možné za tento trestný čin uložiť len peňažný trest?

2. To je v podstate otázka, ktorú predložil Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko), vo veci výkonu európskeho zatykača vydaného pred viac ako siedmimi rokmi, 26. augusta 2011, rumunskými orgánmi na pána Marina-Simiona Suta, rumunského štátneho príslušníka s bydliskom v Belgicku, na účely výkonu trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka a dvoch mesiacov za vedenie motorového vozidla bez vodičského oprávnenia.

3. Podľa článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 súdny orgán vykonávajúceho členského štátu môže odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviaže, že vykoná rozsudok v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.

1 Jazyk prednesu: francúzština.

2 Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmenené rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).

4. Podľa ustálenej judikatúry musí toto ustanovenie vykonávajúcemu súdnemu orgánu umožniť, aby v medziach svojej voľnej úvahy, ktorou disponuje, zhodnotil, do akej miery by výkon trestu vo vykonávajúcom členskom štáte umožnil zvýšiť šance na sociálnu reintegráciu vyžiadanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená.[3]

5. V prejednávanej veci je nesporné, že pán Sut so svojím odovzdaním nesúhlasil a vyhlásil, že si želá vykonať trest v Belgicku. Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania poznamenáva, že pán Sut má s Belgickom také väzby, na základe ktorých by mohol výkon trestu na území Belgicka, vzhľadom na jeho konkrétnu situáciu, zvýšiť jeho šance na sociálnu reintegráciu.

6. Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) je však konfrontovaný so skutočnosťou, že za trestný čin, za ktorý bol pánovi Sutovi v Rumunsku uložený trest odňatia slobody, je možné podľa článku 30 ods. 1 loi relative à la police de la circulation routière (zákon zo 16. marca 1968 o dopravnej polícii)[4], v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti sporu vo veci samej, uložiť len peňažný trest.

7. V návrhu podanom na Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) zastáva ministère public (prokurátor) názor, že vykonávajúci súdny orgán nemôže uplatniť dôvod pre nepovinné nevykonanie, stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, pretože podľa článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV[5] nemôže vykonávajúci súdny orgán zmeniť trest odňatia slobody uložený vydávajúcim súdnym orgánom na peňažný trest. Za týchto okolností zastáva prokurátor názor, že vykonávajúci súdny orgán sa teda nemôže zaviazať, že vykoná v súlade s belgickým právom trest, ktorý bol pánovi Sutovi uložený v Rumunsku.

8. Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) má pochybnosti o správnosti výkladu práva Únie, ktorý prokurátor uviedol vo svojom návrhu, a preto rozhodol prerušiť konanie vo veci, ktorá mu bola predložená, a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Možno článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať tak, že ho nemožno uplatniť na skutok, za ktorý bol uložený trest odňatia slobody súdnym orgánom vydávajúceho členského štátu, v prípade, keď je rovnaký skutok na území vykonávajúceho štátu trestaný len peňažným trestom, z čoho v súlade s vnútroštátnym právom vykonávajúceho štátu vyplýva, že trest odňatia slobody nemožno vykonať vo vykonávajúcom štáte, čo je na ujmu sociálnej reintegrácie odsúdenej osoby a jej rodinných, sociálnych alebo ekonomických alebo iných väzieb?“

9. Belgická vláda vo svojich pripomienkach predložených Súdnemu dvoru súhlasí s názorom prokurátora, pretože sa domnieva, že vykonávajúci súdny orgán je skutočne zbavený možnosti uplatniť dôvod pre nepovinné nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, keďže podľa článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 nemôže tento orgán zmeniť trest odňatia slobody uložený Judecătoria Carei (Súd prvého stupňa Carei, Rumunsko) na peňažný trest.

3 Pozri rozsudky zo 17. júla 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 45); zo 6. októbra 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, body 62 a 67); z 21. októbra 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52); z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 32), a z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, bod 21).

4 *Moniteur belge* z 27. marca 1968, s. 3146, ďalej len „zákon o cestnej premávke“.

5 Rámcové rozhodnutie Rady z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 327, 2008, s. 27), zmenené rámcovým rozhodnutím 2009/299 (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2008/909“).

10. Úvaha belgickej vlády, tak ako ju chápem, spočíva v skutočnosti v tom, že uplatnenie zásady vzájomného uznávania vyžaduje, aby za trestný čin, na ktorý sa má uplatniť, bolo možné podľa práva vydávajúceho členského štátu a práva vykonávajúceho členského štátu uložiť, ak nie rovnaké, tak aspoň podobné tresty. Belgický súd je teda podľa belgickej vlády konfrontovaný s dvomi ťažkosťami, z ktorých prvá sa týka rozdielu medzi vnútroštátnymi právnymi predpismi týkajúcimi sa sankcií uplatniteľnými v oblasti cestnej premávky a druhá neexistencie možnosti zmeniť „rumunský“ trest odňatia slobody na „belgický“ peňažný trest.

11. Tento návrh teda Súdnemu dvoru umožní objasniť význam zásady vzájomného uznávania, tak ako bola konkretizovaná v rámcovom rozhodnutí 2002/584. Poskytne mu tiež príležitosť, v nadväznosti na rozsudky zo 17. júla 2008, Kozłowski [6]; zo 6. októbra 2009, Wolzenburg [7]; z 11. januára 2017, Grundza [8], a z 29. júna 2017, Popławski [9], bližšie objasniť podmienky, za ktorých môže súd, ktorý rozhoduje o výkone európskeho zatykača, uplatniť dôvod pre nepovinné nevykonanie, stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a objasniť spôsob, akým je potrebné prepojiť mechanizmus európskeho zatykača stanovený týmto rámcovým rozhodnutím s pravidlami a zásadami stanovenými v rámcovom rozhodnutí 2008/909.

12. V týchto návrhoch objasním dôvody, prečo nesúhlasím s názorom belgickej vlády v tejto veci.

13. Navrhnem preto Súdnemu dvoru, aby rozhodol, že v takej situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď za trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač, bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest odňatia slobody, sa má článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby na účely uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení, overil a vyžadoval, aby za skutok, za ktorý bol trest uložený, bolo možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť tiež trest odňatia slobody.

II. Právo Únie

A. Rámcové rozhodnutie 2002/584

14. Cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 je zrušenie formálneho postupu vydávania osôb medzi členskými štátmi upraveného rôznymi dohovormi, ktorého sú tieto členské štáty zmluvnými stranami, a jeho nahradenie systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi. [10] Spočíva na zásade vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí v trestných veciach, ktorá je „základným kameňom“ spolupráce v oblasti súdnictva [11], a na „vysokej miere dôvery“ medzi členskými štátmi [12].

15. Článok 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 má názov „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“. Tento článok stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

6 C-66/08, EU:C:2008:437.

7 C-123/08, EU:C:2009:616.

8 C-289/15, EU:C:2017:4.

9 C-579/15, EU:C:2017:503.

10 Pozri odôvodnenia 1 a 5 tohto rámcového rozhodnutia.

11 Pozri odôvodnenie 6 uvedeného rámcového rozhodnutia.

12 Pozri odôvodnenie 10 rámcového rozhodnutia 2002/584.

…“

16. Ak je európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo opatrenia spojeného s odňatím osobnej slobody, musí ísť v súlade s článkom 2 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 o trest s minimálnou dĺžkou štyri mesiace.

17. Uvedený článok 2 obsahuje v odseku 2 zoznam 32 trestných činov, v prípade ktorých musí byť európsky zatykač vykonaný, hoci dotknuté konanie nie je vo vykonávajúcom členskom štáte trestné, avšak pod podmienkou, že za tieto trestné činy je možné vo vydávajúcom členskom štáte uložiť trest odňatia slobody, ktorého horná hranica je najmenej tri roky.

18. V prípade ostatných trestných činov môže vykonávajúci členský štát podmieniť odovzdanie osoby, na ktorú je európsky zatykač vydaný, obojstrannou trestnosťou. Článok 2 ods. 4 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Vydanie pre trestné činy okrem tých, ktoré sú uvedené v odseku 2, môže podliehať podmienke, aby činy, pre ktoré bol vydaný európsky zatykač, boli trestným činom podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu, bez ohľadu na prvky, ktoré ho tvoria, alebo spôsob jeho opísania.“

19. Články 3 a 4 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa týkajú dôvodov pre povinné nevykonanie európskeho zatykača a dôvodov pre nepovinné nevykonanie európskeho zatykača.

20. Článok 4 bod 6 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Vykonávajúci súdny orgán môže odmietnuť vykonať európsky zatykač:

…

6. ak európsky zatykač bol vydaný pre účely výkonu trestu alebo ochranného opatrenia, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviaže, že vykoná rozsudok alebo ochranné opatrenie v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.“

B. Rámcové rozhodnutie 2008/909

21. Cieľom rámcového rozhodnutia 2008/909, ktoré bolo prijaté po rámcovom rozhodnutí 2002/584, je vykonanie zásady vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí v trestných veciach, zakotvenej v článku 82 ods. 1 ZFEÚ, ktorým bol nahradený článok 31 ZEÚ, na základe ktorého bolo toto rámcové rozhodnutie prijaté.[13] Jeho účelom je v súlade s jeho článkom 3 zabezpečiť uznávanie a výkon rozsudkov, na základe ktorých bol uložený trest odňatia slobody v inom členskom štáte, než je vydávajúci členský štát, a to s cieľom uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby.[14]

22. Článok 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, nazvaný „Obojstranná trestnosť“, obsahuje zoznam 32 trestných činov, v prípade ktorých vykonávajúci členský štát uzná rozsudok a vykoná trest bez preskúmania obojstrannej trestnosti, a to pod podmienkou, že za uvedené trestné činy je možné vo vydávajúcom členskom štáte uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej tri roky.

13 Pozri odôvodnenia 1, 2 a 5 rámcového rozhodnutia 2008/909.

14 Pozri odôvodnenie 9 a článok 3 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.

23. V prípade ostatných trestných činov článok 7 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia stanovuje:

„V prípade trestných činov neuvedených v odseku 1 môže vykonávajúci štát uznať rozsudok a vykonať trest s podmienkou, že súvisia so skutkami, ktoré sú podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu.“

24. Článok 8 rámcového rozhodnutia 2008/909, nazvaný „Uznávanie rozsudku a výkonu trestu“, stanovuje:

„1. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu uzná rozsudok, ktorý mu bol zaslaný… a bezodkladne prijme všetky potrebné opatrenia na výkon trestu, pokiaľ nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo výkonu, ktoré sú ustanovené v článku 9.

…

3. Pokiaľ je druh trest[u] nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu z hľadiska jeho povahy, príslušný orgán vykonávajúceho štátu ho môže prispôsobiť trestu alebo opatreniu za podobné trestné činy podľa svojho práva. Takýto trest alebo takéto opatrenie musia čo najviac zodpovedať trestu uloženému v štáte pôvodu, a preto sa trest nesmie zmeniť na peňažný trest.“

25. Nakoniec článok 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovuje:

„Bez toho, aby bolo dotknuté [rámcové rozhodnutie 2002/584], ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia sa primerane uplatňujú, pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami uvedeného rámcového rozhodnutia na výkon trestov, v prípadoch, keď sa členský štát rozhodne vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 ods. 6 uvedeného rámcového rozhodnutia…“

III. Úvodné poznámky

26. Skôr než začnem skúmať prejudiciálne otázky predložené Cour d’appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko), je nevyhnutné poukázať na novelu týkajúcu sa ustanovení o sankciách za porušenie zákona o cestnej premávke, ktorú nedávno prijal belgický zákonodarca.

27. Loi relative à l’amélioration de la sécurité routière (zákon o zvýšení bezpečnosti na cestách) [15] zo 6. marca 2018 totiž zaviedol zásadnú zmenu ustanovení zákona o cestnej premávke spočívajúcu v sprísnení sankcií za uvedené trestné činy. Na základe článku 7 zákona o zvýšení bezpečnosti na cestách teraz článok 30 ods. 1 zákona o cestnej premávke stanovuje, že odňatím slobody na 8 dní až dva roky a peňažným trestom vo výške od 200 do 2 000 eur, alebo len jedným z týchto trestov sa potrestá ten, kto vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia.

28. Na základe uvedeného sa zdá, že za trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač, je v súčasnosti vo vydávajúcom členskom štáte a vo vykonávajúcom členskom štáte stanovený rovnaký druh trestu, a síce trest odňatia slobody, čo znamená, že právna prekážka, ktorou belgické orgány namietali proti vykonaniu trestu v Belgicku, ktorý bol pánovi Sutovi uložený v Rumunsku, je úplne odstránená.

29. Vzhľadom na to, že Cour d’appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) nevzal po uvedenej novele svoj návrh na začatie prejudiciálneho konania späť, navrhujem, aby o nej Súdny dvor aj napriek tomu rozhodol.

15 *Moniteur belge* z 15. marca 2018, s. 23236.

IV. Moja analýza

30. Podstatou prejudiciálnej otázky vnútroštátneho súdu položenej Súdnemu dvoru je, či v takej situácii, akou je dotknutá situácia, keď by výkon trestu odňatia slobody vo vykonávajúcom členskom štáte zvýšil šance na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby, sa má článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán nemôže uplatniť dôvod pre nepovinné nevykonanie stanovený v tomto ustanovení a je povinný vykonať európsky zatykač, pokiaľ za skutok, za ktorý bol vo vydávajúcom členskom štáte tento trest uložený, je možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť len peňažný trest.

31. Skôr než posúdim túto otázku, je potrebné pripomenúť základný aspekt týkajúci sa vzájomného vzťahu medzi dvoma rámcovými rozhodnutiami, na ktoré odkazuje Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, a to na jednej strane rámcovým rozhodnutím 2002/584, ktoré zavádza mechanizmus európskeho zatykača, a na druhej strane rámcovým rozhodnutím 2008/909, ktorého cieľom je uľahčiť sociálnu nápravu odsúdenej osoby.

32. Je pravda, že v súlade s článkom 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 sa jeho ustanovenia uplatňujú obdobne na výkon trestov v prípadoch, keď sa členský štát zaviazal vykonať trest podľa článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a ak sú tieto ustanovenia zlučiteľné s neskôr uvedeným rámcovým rozhodnutím.

33. Prepojenie medzi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909 stanovené normotvorcom Únie má prispieť k zabezpečeniu uplatňovania základnej zásady ukladania trestov, a síce sociálnej reintegrácie odsúdenej osoby prostredníctvom individualizácie trestu, čo predstavuje základný prvok spoločný pre tieto dve rámcové rozhodnutia.

34. Belgická vláda sa však vo svojom výklade nesprávne odvoláva na ustanovenia článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 s cieľom obmedziť pôsobnosť článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

35. Belgická vláda totiž neberie do úvahy skutočnosť, že rámcové rozhodnutie 2002/584 má prednosť pred rámcovým rozhodnutím 2008/909, a to v súlade so samotným znením neskôr uvedeného rámcového rozhodnutia, ktoré to výslovne stanovuje v článku 25.

36. Normotvorca Únie tak jasne vyjadril svoj úmysel neupraviť zmysel a neoslabiť mechanizmus európskeho zatykača zavedený rámcovým rozhodnutím 2002/584, keď v článku 25 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovil, že „*bez toho, aby bolo dotknuté [rámcové rozhodnutie 2002/584*], ustanovenia [rámcového rozhodnutia 2008/909] sa primerane uplatňujú, *pokiaľ sú zlučiteľné s ustanoveniami [rámcového rozhodnutia 2002/584*]…“ [16].

37. Belgická vláda navyše nezohľadnila veľmi rozdielne oblasti uplatňovania týchto dvoch právnych nástrojov.

38. Rámcové rozhodnutie 2002/584 stanovuje nútené premiestnenie z jedného členského štátu do iného v prípade stíhanej alebo odsúdenej osoby, ktorá je na úteku alebo ktorej miesto pobytu nie je známe, a pri ktorej existuje obava, že sa snaží vyhnúť následkom svojho konania. Rámcové rozhodnutie 2002/584 má tak za cieľ zabrániť tomu, aby takáto osoba dosiahla beztrestnosť tým, že sa geograficky vzdiali.

16 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

39. Naopak, rámcové rozhodnutie 2008/909 sa nezakladá na predpoklade, že páchateľ alebo údajný páchateľ je na úteku, a je teda potrebné zorganizovať jeho nútené odovzdanie. Jeho cieľom je vytvoriť harmonizovaný systém výkonu súdnych rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti s cieľom zabezpečiť tradičný spôsob výkonu odsudzujúcich rozhodnutí tak, ako je uskutočňovaný v každom členskom štáte, a uľahčiť tak sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby. Rámcovým rozhodnutím 2008/909 sa v skutočnosti do tohto jednotného priestoru preberá každodenná prax vnútroštátnych súdov. V každom členskom štáte zohľadňuje súd, ktorý rozhoduje o výkone trestu, osobnosť odsúdenej osoby, jej rodinné a profesijné pomery a miesto jej bydliska s cieľom určiť miesto výkonu trestu odňatia slobody a zabrániť tomu, aby samotné uväznenie predstavovalo zhoršenie jej desocializácie. Osoba odsúdená súdnymi orgánmi mesta Brest (Francúzsko), ktorá je však usadená v Štrasburgu (Francúzsko), preto vykoná trest v ústave na výkon trestu odňatia slobody nachádzajúcom sa v blízkosti mesta Štrasburg. Prijatím rámcového rozhodnutia 2008/909 normotvorca Únie zabezpečil, aby sa mohlo takto postupovať aj v prípade, že je táto osoba usadená vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko).

40. Cieľom rámcového rozhodnutia 2008/909 je teda uľahčiť sociálnu reintegráciu osoby odsúdenej na výkon trestu odňatia slobody v členskom štáte tým, že jej umožní vykonať uložený trest alebo jeho zostávajúcu časť v sociálnom prostredí, z ktorého pochádza, teda na území iného členského štátu. Je preto na vykonávajúcom členskom štáte, aby vykonal súdne rozhodnutie súdneho orgánu vydávajúceho členského štátu rovnakým spôsobom, aký bežne používa vo vzťahu k svojim vlastným odsudzujúcim rozhodnutiam, teda že zabezpečí, aby sa individualizovali všetky opatrenia týkajúce sa výkonu a zmiernenia tohto trestu. [17]

41. V tomto kontexte je potrebné preskúmať, či v zmysle základných zásad, na ktorých je založená súdna spolupráca v trestných veciach upravená Zmluvami, ale tiež vzhľadom na príslušné ustanovenia rámcového rozhodnutia 2002/584, môže príslušný belgický súdny orgán uskutočniť výkon trestu odňatia slobody, ktorý pánovi Sutovi uložil Judecătoria Carei (Súd prvého stupňa Carei, Rumunsko).

42. Z dôvodov, ktoré podrobnejšie rozvediem, zastávam názor, že stanovisko belgickej vlády je v rozpore s rámcovým rozhodnutím 2002/584, pretože je v rozpore s definíciou pojmu „vzájomné uznávanie“ a vedie k návratu systému porovnateľného so systémom vydávania, ktoré mal normotvorca Únie v úmysle výslovne zrušiť.

A. Vzájomné uznávanie

43. Súdna spolupráca v rámci európskeho trestného priestoru je založená na zásade vzájomného uznávania, čo jasne vyplýva z článku 82 ods. 1 ZFEÚ. Táto zásada predstavuje „základný kameň“ tejto spolupráce [18] a podľa Súdneho dvora má v práve Únie „zásadný význam“, vzhľadom na to, že spolu so zásadou vzájomnej dôvery, na ktorej je založená, umožňuje vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. [19]

44. Na základe zásady vzájomného uznávania má rozhodnutie prijaté súdnym orgánom v súlade s právom jeho členského štátu plný a priamy účinok v celej Únii, takže príslušné orgány každého ďalšieho členského štátu musia byť pripravené na jeho vykonanie, ako keby bol vydaný súdnym orgánom ich vlastného štátu. [20]

17 Bolo by veľkou chybou domnievať sa, že vykonanie trestu odňatia slobody uloženého súdom iného členského štátu v každom členskom štáte vyžaduje vydanie vnútroštátneho zatykača.

18 Pozri odôvodnenie 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

19 Pozri rozsudky z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36), a Generalstaatsanwaltschaft (Väzenské podmienky v Maďarsku) (C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, bod 49).

20 Pozri v tomto zmysle oznámenie Komisie Rade a Európskemu parlamentu z 26. júla 2000 o vzájomnom uznávaní právoplatných rozhodnutí v trestných veciach [*neoficiálny preklad*] [KOM(2000) 495 v konečnom znení, najmä s. 8].

45. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ sa súdny orgán členského štátu zaviaže zabezpečiť výkon trestu, ktorý bol uložený súdom iného členského štátu, musí tento orgán v súlade so zásadou vzájomného uznávania vykonať tento trest tak, ako bol týmto súdom uložený, a rovnakým spôsobom, ako keby to bolo jeho vlastné rozhodnutie.

46. Z rozsudku z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge [21], ktorý sa týka zásady *ne bis in idem*, totiž vyplýva, že zásada vzájomného uznávania tak bez ohľadu na podmienky uloženia trestu nevyhnutne predpokladá, že existuje vzájomná dôvera medzi členskými štátmi v ich jednotlivé systémy trestného súdnictva a že každý z nich akceptuje uplatnenie platného trestného práva v iných členských štátoch, a to aj napriek tomu, že by uplatnením vlastného vnútroštátneho práva dospel k inému riešeniu. [22]

47. Pôsobnosť súdneho rozhodnutia sa teda neobmedzuje len na územie vydávajúceho členského štátu, ale vzťahuje sa na celú Úniu.

48. Za týchto okolností musí samotná zásada vzájomného uznávania zabezpečiť, aby bol rozsudok Judecătoria Carei (Súd prvého stupňa Carei, Rumunsko) vyhlásený 8. júna 2011 uznaný a aby trest odňatia slobody v trvaní jedného roka a dvoch mesiacov uložený pánovi Sutovi vykonal Tribunal de première instance de Liège (Súd prvého stupňa Liège, Belgicko) rovnakým spôsobom, ako keby tento rozsudok vydal a trest uložil Tribunal de première instance d'Arlon (Súd prvého stupňa Arlon, Belgicko).

49. Vzhľadom na uvedené je teraz potrebné zaoberať sa otázkou, do akej miery môžu belgické súdne orgány v rámci mechanizmu európskeho zatykača zavedeného rámcovým rozhodnutím 2002/584, a najmä v rámci uplatňovania dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 tohto rámcového rozhodnutia, odchýliť sa od tejto zásady z dôvodu neexistencie totožnosti podstatných znakov skutkovej podstaty trestného činu, a najmä trestov upravených v práve vydávajúceho členského štátu a v práve vykonávajúceho členského štátu.

B. Znenie, systematika a ciele rámcového rozhodnutia 2002/584

50. Rámcové rozhodnutie 2002/584 je založené na zásade vzájomného uznávania a na „vysokej miere dôvery" medzi členskými štátmi. [23] Ako je uvedené v odôvodnení 6 uvedeného rozhodnutia, je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, ktorú Európska rada, zasadajúca v Tampere v dňoch 15. a 16. októbra 1999, označila ako „základný kameň" spolupráce v oblasti súdnictva.

51. Výslovným cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 je, ako to vyplýva najmä z odôvodnenia 5 a z jeho článku 31, zrušiť vydávanie medzi členskými štátmi a nahradiť ho systémom vydávania osôb, v rámci ktorého môže vykonávajúci súdny orgán tomuto odovzdaniu zabrániť iba rozhodnutím osobitne odôvodneným jedným z dôvodov povinného alebo nepovinného odmietnutia výkonu taxatívne vymenovaných v článkoch 3 a 4 uvedeného rámcového rozhodnutia.

52. Podľa článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak môže súdny orgán vykonávajúceho členského štátu odmietnuť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom, alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviaže, že vykoná rozsudok v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.

21 C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87. Pozri tiež rozsudky z 9. marca 2006, Van Esbroeck (C-436/04, EU:C:2006:165); z 28. septembra 2006, Van Straaten (C-150/05, EU:C:2006:614); z 28. septembra 2006, Gasparini a i. (C-467/04, EU:C:2006:610); z 18. júla 2007, Kraaijenbrink (C-367/05, EU:C:2007:444), a zo 16. novembra 2010, Mantello (C-261/09, EU:C:2010:683).

22 Pozri bod 33 rozsudku.

23 Pozri odôvodnenie 10 tohto rámcového rozhodnutia.

53. Pripomínam, že toto ustanovenie musí umožňovať vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby v rámci voľnej úvahy, ktorou disponuje, posúdil, do akej miery by výkon trestu vo vykonávajúcom členskom štáte zvýšil šance na sociálnu reintegráciu požadovanej osoby po uplynutí doby trestu, na ktorý bola táto osoba odsúdená.[24] Uvedené ustanovenie dokonale znázorňuje spôsob, akým má súd spoločne uplatniť zásadu vzájomného uznávania, ktorá v podstate vyžaduje odovzdanie požadovanej osoby, so zásadou individualizácie trestu, ktorá naopak vyžaduje, aby príslušný súd za určitých okolností uplatnil výnimku zo zásady odovzdania tejto osoby na účely zabezpečenia jej sociálnej reintegrácie.[25] Je potrebné zdôrazniť, že ide skutočne o výnimku zo zásady odovzdania odsúdenej osoby a nie o výnimku zo zásady vzájomného uznávania. Uplatnením dôvodu pre nepovinné nevykonanie, stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, totiž vykonávajúci súdny orgán v plnom rozsahu uznáva rozhodnutie vydávajúceho súdneho orgánu, keďže navrhuje zabezpečiť jeho vykonanie namiesto neho.

54. Tento prístup, ktorý vyplýva zo snahy zabezpečiť, aby trest plnil funkciu opätovného začlenenia, svedčí o fungovaní priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, v ktorom sa, okrem iného v rámci uskutočňovania výkonu európskeho zatykača a akonáhle je beztrestnosť odstránená zatknutím odsúdenej osoby, uplatňujú základné zásady trestného práva.

55. Rovnako ako v prípade každej výnimky zo zásady odovzdania musí byť dôvod nepovinného nevykonania stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladaný reštriktívne,[26] čo znamená, že vykonávajúci súdny orgán je na účely zabránenia akéhokoľvek rizika beztrestnosti povinný preveriť, či možno naozaj vykonať trest podľa jeho vnútroštátneho práva predtým, ako odmietne dotknutú osobu odovzdať.[27]

56. V konaní vo veci samej sa súd, ktorý rozhoduje o vykonaní európskeho zatykača, pýta, či môže skutočne zabezpečiť výkon trestu v súlade so svojím vnútroštátnym právom, ak za trestný čin, pre ktorý bol tento zatykač vydaný, bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest odňatia slobody, zatiaľ čo podľa jeho vnútroštátneho práva je možné za tento trestný čin uložiť len peňažný trest. Uvedený súd sa pýta, či skutočnosť, že druh trestu uloženého podľa práva vydávajúceho členského štátu a druh trestu stanoveného právom vykonávajúceho členského štátu nie sú totožné, nepredstavuje v tomto prípade prekážku uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

57. Preskúmanie znenia uvedeného ustanovenia a analýza systematiky a cieľa tohto rámcového rozhodnutia ukazujú, že v takej situácii, akou je dotknutá situácia, kedy bol za trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač, uložený vo vydávajúcom členskom štáte trest odňatia slobody, normotvorca Únie nemal v úmysle podmieniť uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tým, že za skutok, za ktorý bol trest uložený, je možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť, ak nie rovnaký, tak aspoň podobný trest.

24 Pozri rozsudky zo 17. júla 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, bod 45); zo 6. októbra 2009, Wolzenburg (C-123/08, EU:C:2009:616, body 62 a 67); z 21. októbra 2010, B. (C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52); z 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, bod 32), a z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, bod 21).

25 Vyššie citovaná judikatúra Súdneho dvora, rovnako ako judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri najmä rozsudok ESĽP, 30. júna 2015, Khoroshenko v. Rusko, CE:ECHR:2015:0630JUD004141804, § 121), zdôrazňuje význam, ktorý je potrebné priznať cieľu sociálnej reintegrácie odsúdeného nielen v rámci individuálneho posúdenia súdu rozhodujúceho o skutkových a právnych otázkach týkajúcich sa podmienok výkonu trestu odňatia slobody, ale tiež v rámci trestnej politiky členských štátov, pričom Súdny dvor nedávno v rozsudku zo 17. apríla 2018, B a Vomero (C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75 a citovaná judikatúra), poukázal na to, že sociálna reintegrácia občana Únie v členskom štáte, kde sa naozaj integroval, je v záujme nielen jeho, ale aj Európskej únie vo všeobecnosti.

26 Pozri rozsudky z 25. júla 2018, AY (Zatykač – Svedok) (C-268/17, EU:C:2018:602, bod 52 a citovanú judikatúru), ako aj Minister for Justice and Equality (Nedostatky súdneho systému) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 54 a citovanú judikatúru).

27 Pozri rozsudok z 29. júna 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, bod 22).

58. Po prvé pripomínam, že zo znenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že toto ustanovenie upravuje dôvod odmietnutia výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody, ak sa požadovaná osoba zdržiava alebo je štátnym občanom, alebo má trvalý pobyt vo vykonávajúcom členskom štáte a tento štát sa zaviaže, že vykoná „rozsudok“ v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi.

59. Použitie výrazu „rozsudok“ znamená, že vykonávajúci členský štát musí skutočne vykonať trest odňatia slobody, ktorý bol uložený vydávajúcim členským štátom. V opačnom prípade by odkaz na dĺžku uloženého trestu odňatia slobody alebo zostávajúcu časť trestu, ktorá musí byť uvedená v bode c) uvedeného zatykača, viedol k čiastočnému zbaveniu svojho užitočného účinku. [28]

60. Pokiaľ ide o odkaz na to, že sa vykonávajúci členský štát musí zaviazať vykonať tento trest, „v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi“, odráža sa tu len zásada, podľa ktorej sa opatrenie na výkon trestu riadi právom vykonávajúceho členského štátu. [29] Ide o opatrenia, ktoré musia zabezpečiť realizáciu trestu a sociálnu reintegráciu odsúdenej osoby. [30] Táto zásada je založená na zásade teritoriality trestného zákona, ktorú spoločne uznávajú všetky členské štáty, a na zásade individualizácie trestu, ktorá je jednou zo samotných funkcií trestu.

61. Účelom tohto vyhlásenia je teda riešiť kolízie právnych noriem a právomocí, ktoré by mohli vyplynúť z výkonu trestu odňatia slobody v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom bol vydaný odsudzujúci rozsudok, a nemožno ho teda vykladať tak, že umožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu upraviť alebo zmeniť trest odňatia slobody uložený vydávajúcim členským štátom tak, aby zodpovedal trestu, ktorý by bol za rovnaký trestný čin uložený podľa práva vykonávajúceho členského štátu.

62. Po druhé, akom som už uviedol, stanovisko belgickej vlády by znamenalo opätovné zavedenie konania na základe postupu vydávania.

63. Rámcové rozhodnutie 2002/584 pritom jasne stanovuje upustenie od postupu vydávania medzi členskými štátmi, ktorý im vzhľadom na nedostatok možnej dôvery voči cudziemu systému trestného súdnictva umožňoval na účely vydania požadovať nielen to, aby skutok, pre ktorý sa o vydanie žiadalo, bol trestným činom podľa práva dožiadaného členského štátu, ale tiež to, aby boli znaky skutkovej podstaty trestného činu rovnaké.

64. Na základe zásady vzájomného uznávania, na ktorej je založené rámcové rozhodnutie 2002/584, má rozhodnutie prijaté súdnym orgánom v súlade s právom jeho členského štátu plný a priamy účinok v rámci celej Únie, takže príslušné orgány každého ďalšieho členského štátu musia poskytnúť svoju súčinnosť, ako keby bolo vydané súdnym orgánom ich vlastného štátu. Ako opäť vyplýva z rozsudku z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge [31], zásada vzájomného uznávania nutne znamená, že medzi členskými štátmi existuje vzájomná dôvera v ich jednotlivé systémy trestného súdnictva a každý z nich akceptuje uplatnenie platného trestného práva v ostatných členských štátoch.

28 Pozri formulár európskeho zatykača obsiahnutý v prílohe rámcového rozhodnutia 2002/584.

29 Táto zásada je obsiahnutá tiež v článku 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909, ktorý bol predmetom rozsudku vydaného Súdnym dvorom v konaní o prejudiciálnej otázke z 8. novembra 2016, Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:835).

30 V bodoch 70 až 73 uvedených návrhov vo veci Ogňanov (C-554/14, EU:C:2016:319) som uviedol, že v tomto rámci musia príslušné súdne orgány stanoviť postupy týkajúce sa priebehu výkonu trestu a jeho organizácie, pričom musia rozhodnúť napríklad o umiestnení do otvoreného oddielu, o povoleniach vychádzok mimo väzenského zariadenia, o čiastočne voľnom režime, o výkone trestu po častiach a odložení výkonu trestu, o opatreniach spočívajúcich v predčasnom alebo podmienečnom prepustení väzňa alebo o elektronickom monitorovaní. Ďalej som uviedol, že právo výkonu trestov zahŕňa tiež opatrenia, ktoré môžu byť prijaté po prepustení odsúdenej osoby na slobodu, ako napríklad uloženie súdneho dohľadu tejto osobe alebo jej účasť na rehabilitačných programoch, alebo opatrenia na odškodnenie obetí.

31 C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87.

65. V rámci mechanizmu európskeho zatykača bola táto dôvera vyjadrená tým, že členské štáty upustili od overovania obojstrannej trestnosti činov v prípade 32 trestných činov uvedených v článku 2 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 [32].

66. Toto overovanie je mimoriadne obmedzené aj v prípade „ostatných trestných činov“ uvedených v článku 2 ods. 4 uvedeného rámcového rozhodnutia, kam spadá trestný čin, o ktorý ide v prejednávanej veci. V tomto prípade môže vykonávajúci súdny orgán overiť len to, či „činy, pre ktoré bol vydaný európsky zatykač, boli trestným činom podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu, bez ohľadu na prvky, ktoré ho tvoria, alebo spôsob jeho opísania“.

67. Trest vyplýva zo základných znakov trestného činu.

68. Trestný čin je činom, ktorý zákon definuje a zakazuje pod hrozbou trestných sankcií. Trestný čin má teda dve zložky. Na jednej strane je to trestnosť a na druhej strane sankcia. Trestnosť je stanovená opísaním zakázaného konania. Sankcia je trest, ktorý je spojený so spáchaním zakázaného činu. Z tohto dôvodu musí trestný zákon na účely stanovenia trestnoprávnych noriem a v súlade so základnou zásadou legality trestných činov a trestov presne opísať povahu zakázaného činu, vrátane intelektuálneho rozmeru, teda zavinenia, ako aj druh a závažnosť sankcie spojenej s porušením zákona.

69. Súdny dvor vykladal rozsah overovania obojstrannej trestnosti stanovenej pre tieto „ostatné trestné činy“ v kontexte rámcového rozhodnutia 2008/909 v rozsudku z 11. januára 2017 [33] a uvedená analýza sa mi zdá byť celkom použiteľná v rámci mechanizmu európskeho zatykača.

70. Rámcové rozhodnutie 2008/909, ktoré bolo prijaté po rámcovom rozhodnutí 2002/584, totiž v článku 7 ods. 3 výslovne preberá znenie článku 2 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584, čo svedčí o silnej vôli normotvorcu Únie v čo najväčšom možnom rozsahu a v súlade so zásadou vzájomného uznávania obmedziť akýkoľvek porovnateľný prístup, ktorý by mohol vykonávajúci súdny orgán uplatniť, či už v rámci mechanizmu európskeho zatykača, alebo v rámci mechanizmu zavedeného rámcovým rozhodnutím 2008/909.

71. V bodoch 33 až 38 rozsudku z 11. januára 2017, Grundza [34], Súdny dvor dospel k záveru, že posúdenie obojstrannej trestnosti vykonávajúcim súdnym orgánom sa musí obmedziť na overenie, či by dotknuté skutky zakladajúce trestný čin, tak ako boli opísané v rozsudku vydávajúceho súdneho orgánu, boli ako také tiež trestné podľa vnútroštátneho práva vykonávajúceho členského štátu, pokiaľ by nastali na území tohto štátu. Podľa Súdneho dvora ide o „nevyhnutnú a dostatočnú“ podmienku na účely posúdenia obojstrannej trestnosti a nevyžaduje sa úplná zhoda ani medzi znakmi trestného činu – ku ktorým sa viaže trest –, ani v označení alebo klasifikácii tohto trestného činu podľa príslušných vnútroštátnych právnych predpisov.

72. Za týchto podmienok nie je možné podmienku obojstrannej trestnosti, ktorá je uvedená v článku 2 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584, vykladať tak, že umožňuje vykonávajúcemu súdnemu orgánu na účely uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 uvedeného rámcového rozhodnutia, overiť a vyžadovať, aby za skutok, za ktorý bol vo vydávajúcom členskom

32 Za týchto okolností má vykonávajúci súdny orgán zabezpečiť vykonanie trestu, na ktorý bola dotknutá osoba odsúdená, hoci uvedený čin nie je vo vykonávajúcom členskom štáte trestný. Vymedzenie týchto trestných činov a trestov, ktoré je možné uložiť, vyplýva, ako uviedol Súdny dvor, z práva vydávajúceho členského štátu, pretože cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 nie je zosúladenie predmetných trestných činov, pokiaľ ide o ich skutkové podstaty alebo tresty, ktoré sa s nimi spájajú. Pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. mája 2007, Advocaten voor de Wereld (C-303/05, EU:C:2007:261, body 52 a 53).

33 C-289/15, EU:C:2017:4.

34 C-289/15, EU:C:2017:4.

štáte trest uložený, bolo možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť, ak nie rovnaký, tak aspoň podobný trest. Porovnanie vykonávajúceho súdneho orgánu je preto obmedzené a nemôže sa vzťahovať na druh trestu, ktorý bol uložený vo vydávajúcom členskom štáte a vo vykonávajúcom členskom štáte.

73. V situácii, o akú ide v prejednávanej veci, by teda bola požiadavka totožnosti v zjavnom rozpore so znením článku 2 ods. 4 rámcového rozhodnutia 2002/584, tak ako ho vykladal Súdny dvor.

74. Okrem toho, ak by mohol členský štát vyžadovať, aby za skutok, za ktorý bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest, bolo možné podľa jeho vlastného práva uložiť ak nie rovnaký, tak aspoň podobný trest, viedlo by to k zjavnému zníženiu účinnosti zásady vzájomného uznávania súdnych rozhodnutí vydaných v rámci mechanizmu európskeho zatykača, pretože takýto prístup by znamenal opätovné zavedenie konania na základe postupu vydávania. Tento prístup by bol pritom v zjavnom rozpore s jasne vyjadreným úmyslom normotvorcu Únie nahradiť postup vydávania, ktorý členské štáty uplatňovali, postupom odovzdávania založeným na vzájomnej dôvere medzi týmito štátmi.

75. Výklad podporovaný belgickou vládou by okrem toho viedol k tomu, že dôvod pre nepovinné nevykonanie stanovený v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 by bol zbavený užitočného účinku v prípade, ak by sa európsky zatykač týkal trestného činu, za ktorý je možné vo vykonávajúcom štáte uložiť len peňažný trest. K takejto situácii môže dôjsť často, najmä keď trestný čin, na ktorý sa vzťahuje európsky zatykač, nie je na zozname 32 závažných trestných činov, ktoré sú uvedené v článku 2 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, a v prípade ktorých existujú rozdiely vo vnútroštátnych právnych predpisoch z dôvodu neexistencie harmonizovanej úpravy na úrovni Únie. Tento prístup pritom výrazne obmedzuje pôsobnosť tohto dôvodu, čo má nutne negatívny dopad na cieľ sociálnej reintegrácie sledovaný normotvorcom v rámci článku 4 bodu 6 uvedeného rámcového rozhodnutia.

76. Nakoniec, ak by mohol členský štát podmieniť uplatnenie dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 tým, že za trestný čin je možné vo vydávajúcom členskom štáte a vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť ak nie rovnaký, tak aspoň podobný trest, viedlo by to k spochybneniu harmonizácie dôvodov pre odmietnutie výkonu európskeho zatykača, ktorá odráža konsenzus, ku ktorému dospeli všetky členské štáty v súvislosti s významom, ktorý je potrebné priznať cieľu sociálnej reintegrácie odsúdenej osoby. Takýto prístup bol pritom Súdnym dvorom formálne zakázaný v rozsudku z 26. februára 2013, Melloni [35], ktorý sa týkal dôvodu pre odmietnutie uznania rozhodnutí vydaných v súdnom konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, stanoveného v článku 4a) rámcového rozhodnutia 2002/584.

77. V prejednávanej veci ide v skutočnosti o situáciu, keď je potrebné priznať cudziemu rozhodnutiu rovnaký účinok ako vnútroštátnemu rozhodnutiu, aj keby vnútroštátne právo viedlo k inému riešeniu, a to v súlade s významom zásady vzájomného uznávania a s tým, ako ju Súdny dvor vyjadril vo vzťahu k zásade *ne bis in idem* v rozsudku z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge [36].

78. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti zastávam teda názor, že v situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď za trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač, bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest odňatia slobody, sa má článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby na účely uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení, overil a vyžadoval, aby za skutok, za ktorý bol trest uložený, bolo možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť tiež trest odňatia slobody.

35 C-399/11, EU:C:2013:107.

36 C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87.

79. Za týchto okolností a v rozsahu, v akom sa výkon trestu uloženého rumunským súdnym orgánom týka skutku, ktorý je trestným činom podľa belgického práva, nič nebráni belgickému súdnemu orgánu v tom, aby sa zaviazal vykonať tento rozsudok na základe dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, ak zastáva názor, že vzhľadom na väzby, ktoré má pán Sut s Belgickom, by mohol výkon trestu na území tohto štátu zvýšiť jeho šance na sociálnu reintegráciu.

C. O rozsahu a obmedzeniach uplatňovania ustanovení rámcového rozhodnutia 2008/909

80. Ustanovenia rámcového rozhodnutia 2008/909 nemôžu podľa môjho názoru zmeniť tento výklad znenia článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584.

81. V prvom rade pripomínam, že normotvorca Únie jasne vyjadril svoj úmysel neupraviť zmysel a neoslabiť mechanizmus európskeho zatykača prijatím rámcového rozhodnutia 2008/909.

82. Na jednej strane, pokiaľ ide o to, že sa ustanovenia rámcového rozhodnutia 2008/909 v súlade s jeho článkom 25 uplatňujú obdobne na výkon trestov v prípadoch, keď sa členský štát zaviazal vykonať trest v prípadoch podľa článku 4 bodu 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, normotvorca Únie výslovne stanovil, že sa tieto ustanovenia uplatňujú, pokiaľ sú „zlučiteľné s ustanoveniami [neskôr uvedeného rámcového rozhodnutia]“.

83. Žiadne ustanovenie rámcového rozhodnutia 2008/909 preto nemôže mať vplyv na pôsobnosť a podmienky uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v článku 4 bode 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 a žiadne ustanovenie tohto predpisu nie je možné vykladať v zmysle, ktorý odporuje rámcovému rozhodnutiu 2002/584.

84. Na druhej strane normotvorca Únie zapracoval do rámcového rozhodnutia 2008/909 ustanovenia podobné tým, ktoré sú uvedené v rámcovom rozhodnutí 2002/584, čím vyjadril svoj záujem zabezpečiť, aby mechanizmus európskeho zatykača nebol spochybnený ani oslabený.

85. V druhom rade, a v prípade, že by Súdny dvor zastával názor, že článok 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 je v prejednávanej veci relevantným ustanovením, je potrebné odmietnuť výklad, navrhovaný belgickou vládou, týkajúci sa rozsahu tohto ustanovenia.

86. Článok 8 rámcového rozhodnutia 2008/909 stanovuje, ako to naznačuje jeho názov, zásadu uznávania rozsudku a výkonu trestu uloženého vydávajúcim súdnym orgánom v súlade so zásadou vzájomného uznávania.

87. Článok 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2008/909 teda v zásade vylučuje akúkoľvek zmenu trestu uloženého vydávajúcim súdnym orgánom.[37] Súdny dvor v rozsudku z 8. novembra 2016, Ogňanov[38], vykladal znenie tohto ustanovenia v tom zmysle, že stanovuje základnú povinnosť, v rámci ktorej je vykonávajúci súdny orgán povinný uznať rozsudok, ktorý mu bol zaslaný, a vykonať trest, ktorého dĺžka a povaha zodpovedajú dĺžke a povahe trestu, ako boli vymedzené v rozsudku vynesenom vydávajúcim súdnym orgánom.[39] Zásada vzájomného uznávania teda bráni tomu, aby vykonávajúci súdny orgán zmenil trest uložený vydávajúcim súdnym orgánom, a to aj v prípade, keby uplatnenie práva vykonávajúceho členského štátu viedlo k zmene dĺžky a druhu trestu.

37 Normotvorca Únie stanovil dve výnimky z tejto základnej povinnosti. Podľa článku 8 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 má tak súdny orgán možnosť zmeniť dĺžku trvania alebo druh trestu uloženého vydávajúcim súdnym orgánom na účely zabezpečenia výkonu trestu v súlade s právom vykonávajúceho členského štátu.

38 C-554/14, EU:C:2016:835.

39 Pozri bod 36 rozsudku.

88. Ako totiž uviedla Komisia v správe o implementácii rámcového rozhodnutia 2008/909, „nakoľko rámcové rozhodnutia vychádzajú zo zásady vzájomnej dôvery v právne systémy ostatných členských štátov, rozhodnutia sudcu vo vydávajúcom štáte by sa mali rešpektovať a v zásade by nemalo dochádzať k ich preskúmaniu alebo úprave“ [40].

89. Za týchto podmienok je teda podľa môjho názoru zjavné, že uplatnenie článku 8 rámcového rozhodnutia 2008/909 nie je v prejednávanej veci relevantné.

90. V prípade potreby ešte dodávam, že belgická vláda nesprávne pochopila tiež rozsah a zmysel obmedzení, ktoré normotvorca Únie stanovil v článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 v súvislosti s možnosťou vykonávajúceho súdneho orgánu prispôsobiť trest.

91. Pripomínam, že belgická vláda sa odvoláva na znenie tohto ustanovenia s cieľom tvrdiť, že s ohľadom na ustanovenia zákona o cestnej premávke, ktoré za vedenie motorového vozidla bez vodičského oprávnenia ukladajú peňažný trest, je vykonávajúci súdny orgán zbavený možnosti zmeniť trest odňatia slobody uložený vydávajúcim súdnym orgánom a nemôže sa teda zaviazať, že skutočne vykoná trest, ktorý bol uložený pánovi Sutovi.

92. V článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 normotvorca vykonávajúcemu súdnemu orgánu výslovne zakazuje zmeniť trest odňatia slobody uložený vydávajúcim súdnym orgánom na peňažný trest s cieľom zabezpečiť zachovanie koherencie, ktorú mal trest v čase jeho uloženia, a najmä aby zostal primeraný a bol zodpovedajúcim riešením na spôsobené narušenie verejného poriadku vo vydávajúcom členskom štáte, čím sa zabezpečí aj vzájomná dôvera, ktorú si musia prejavovať vnútroštátne súdne orgány.

93. Ustanovenia článku 8 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2008/909 o prispôsobení trestu sú však uplatniteľné len v prípade, že druh trestu uloženého vydávajúcim súdnym orgánom je „nezlučiteľný s právom vykonávajúceho štátu“. Súdny dvor v rozsudku z 8. novembra 2016, Ogňanov [41], uviedol, že podmienky pre prispôsobenie trestu stanovené normotvorcom Únie sú teda osobitne „prísne“ [42].

94. Je teda potrebné konštatovať, že belgická vláda v tomto prípade porovnáva druh trestu uloženého Judecătoria Carei (Súd prvého stupňa Carei, Rumunsko) nie vo vzťahu k svojmu právnemu poriadku ako celku, ale vo vzťahu k článku 30 zákona o cestnej premávke, teda vlastnému právnemu predpisu, ktorý osobitne sankcionuje dotknutý trestný čin proti pravidlám cestnej premávky. V rámci takéhoto porovnania, a teda posúdenia rumunského verejného poriadku vo vzťahu k svojmu vlastnému – ktorý sa, ako som už zdôraznil, zmenil, čím sa priblížil k rumunskému – belgická vláda opätovne argumentuje porovnaním s právnou úpravou vydávania a tým sa dostáva mimo pôsobnosť rámcového rozhodnutia 2008/909 a pôsobnosť rámcového rozhodnutia 2002/584.

95. Trest odňatia slobody existuje v belgickom práve – takže druh trestu uloženého pánovi Sutovi rumunskými orgánmi nie je možné považovať za nezlučiteľný s belgickým právom – a belgické súdne orgány uznávajú zásadu sociálnej reintegrácie, na základe čoho vznikli pochybnosti zo strany vnútroštátneho súdu.

40 Správa Komisie Európskemu parlamentu a Rade z 5. februára 2014 o implementácii rámcových rozhodnutí 2008/909/SVV, 2008/947/SVV a 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na probačné rozhodnutia a alternatívne sankcie a na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby v členských štátoch [COM(2014) 57 final, najmä bod 4.2, s. 7 a 8].

41 C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36.

42 Prípady, keď je druh trestu uloženého vo vydávajúcom členskom štáte nezlučiteľný s právom vykonávajúceho členského štátu, sú podľa môjho názoru zriedkavé, keďže systém trestov, hoci nie je v rámci Únie harmonizovaný, je napriek tomu medzi členskými štátmi veľmi podobný.

96. Za týchto okolností a vzhľadom na to, že súdny orgán, ktorý rozhoduje o vykonaní európskeho zatykača vydaného na pána Suta, mal dospieť k záveru, že dotknutá osoba má dostatočné väzby na Belgicko, a teda výkon trestu na území Belgicka by mohol zvýšiť jej šance na sociálnu reintegráciu, nevidím žiadnu prekážku v tom, aby sa zaviazal, že vykoná trest, ktorý bol dotknutej osobe uložený v Rumunsku.

97. Vzhľadom na všetky tieto úvahy zastávam názor, že v takej situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď za trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač, bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest odňatia slobody, sa má článok 4 bod 6 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že bráni vykonávajúcemu súdneho orgánu, aby na účely uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení, overil a vyžadoval, aby za skutok, za ktorý bol trest uložený, bolo možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť tiež trest odňatia slobody.

V. Návrh

98. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálnu otázku predloženú Cour d'appel de Liège (Odvolací súd Liège, Belgicko) takto:

V takej situácii, o akú ide v prejednávanej veci, keď za trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatykač, bol vo vydávajúcom členskom štáte uložený trest odňatia slobody, sa má článok 4 ods. 6 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, vykladať v tom zmysle, že bráni vykonávajúcemu súdnemu orgánu, aby na účely uplatnenia dôvodu pre nepovinné nevykonanie stanoveného v tomto ustanovení, overil a vyžadoval, aby za skutok, za ktorý bol trest uložený, bolo možné vo vykonávajúcom členskom štáte uložiť tiež trest odňatia slobody.